

§ 374. в) *Обязанности-тѣ проистекающіи изъ соборность-тѣ на Църквѣ-тѣхъ.*

Църквѣ-тѣ е *Соборна* (католическа, вселенска). Оттука пропсходи обязанность за всякой Православенъ Христіанинъ: а) да съдѣйствува съ венчки силы за распространеніе-то на Православнѣ-тѣ църквѣхъ, както съ собственно убѣжденіе, съ трудове и подвиги, така и чрѣзъ пособіе за тыя, кои-то сѣ пріяли на себѣ подвига за распространяваніе-то на Христовѣ-тѣ Църквѣхъ. Нѣ какъ може истинно—Православнѣ-тѣ Христіанинъ да стои равнодушенъ къмъ вѣчнѣ-тѣ участъ на человекѣ-тѣ, кои-то сѣ находятъ внѣ отъ Православнѣ-тѣ Църквѣхъ? б) Всякой православенъ Христіанинъ е длѣженъ да сѣ старае, чото духътъ на Православнѣ-тѣ Църквѣ да бы проникналъ въ всички видове на живота человекѣски, въ умственный по венчки отрасли на знанія-та, въ нравственный-тѣ по венчки видове на дѣятельность-тѣ, въ художественный у венчки родове на искусство-то, въ семейственный у венчки неговы отношенія, въ политический по венчки узаконенія, дѣйствія и учрежденія. *Истинствующе въ любви, да возрастимъ въ Него всяческая, иже естъ глава Христосъ* (еф. 4. 15). в) Така както, по свидѣтелство-то на знаменитый Ермы, мѣръ (человѣци-тѣ) е създаденъ за Църквѣ-тѣхъ (*Past. 1. с. 1. 2. с. 3*); то при венчки-тѣ сѣдбы на мѣръ длѣжни смы да глѣдамы правличаніе-то му къмъ Православнѣ-тѣ Църквѣхъ, споредъ нейно-то вселенско названіе; зачото цѣль-та, както всякого человекѣка, така всяко царство и венчкото человекѣчество, трѣбѣ да приготвяла къмъ бѣдѣщій животъ, — вѣчно-то спасеніе. А средства-та къмъ обновленіе-то и спасеніе-то, както на всякого человекѣка, така и на венчко-то человекѣчество, сѣ находятъ само у Вселенскѣ-тѣ Църквѣхъ.

§ 375. г) *Обязанности-тѣ на Христіанина, проистекающіи-тѣ изъ ученіе-то че Църква-та е Апостолска.*

Църква-та е *Апостолска*. Затова Христіанинъ-тѣ а) е длѣженъ да исповѣдва и да разумѣва Христіанскѣ-тѣ вѣржъ, съгласно по Божественно-то преданіе на Апостоли-тѣ и на преемници-тѣ имѣ, Святы-тѣ и Богоносны-тѣ Пастыри на Църквѣ-тѣхъ. Тѣи, кои-то основаватъ своѣж-тѣ вѣржъ на свои-тѣ мудрованія и мпѣнія, или на человекѣски преданія, не можѣтъ да сѣ спасать. А така постживать расколници-тѣ, мыслящи-тѣ да угодятъ Богу и да сѣ спасять само чрѣзъ видимы-тѣ обряды, изброяваніе-то поклоны, многоглаголаніе-то въ молитвы-тѣ, съ слаганіе-то на прѣсты-тѣ и подобны-тѣ на тыя, и изоставятъ самы-тѣ основанія на Вѣржъ-тѣхъ, каквы-то сѣ тайнства-та и дѣла-та на любовь-тѣхъ Христіанскѣхъ. По тоя пѣтъ постживать тѣи, кои-то, както напр. Протестанти-тѣ макаръ и да основаватъ вѣржъ, повидимому, на слово-то Божіе, нѣ толкуватъ го по свои-тѣ мудрованія а не така, както го разумѣва и изяснява Свята-та Апостолска църква. *Да немудрствуетъ наче, еже подобаетъ мудрствовати, наздани на основаніи Апостолъ и Пророкъ, сущу краеуголму самому Иисусу Христу* (еф. 2. 20). А на венчки-тѣ измыслицы на ерпници-тѣ и расклонни-